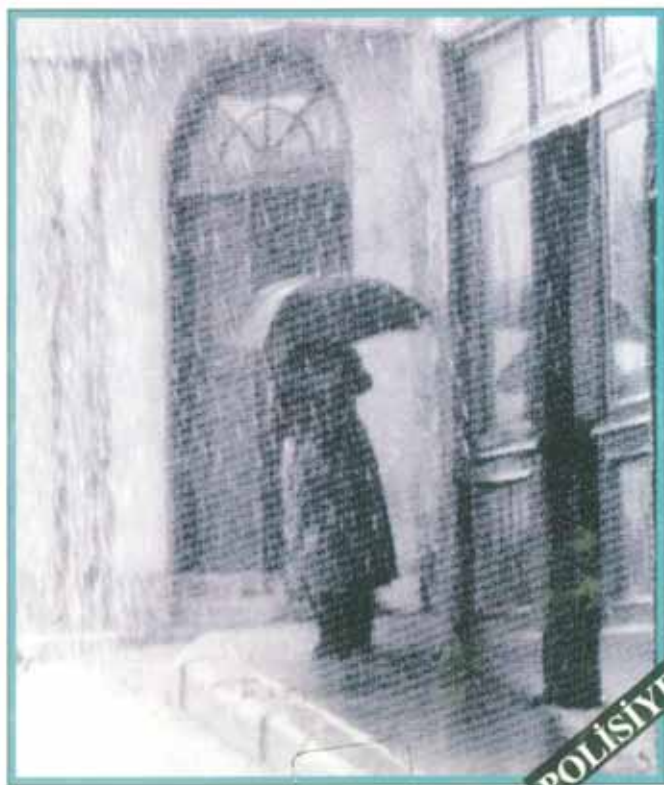

Mickey Spillane

ÖLÜM TACİRİ

Mike Hammer'ın
yeni bir serüveni

POLİSİYE

İngilizce aslından çeviren
AYŞE GÜL GÜRE

Mickey Spillane
ÖLÜM TACİRİ

POLİSİYE

Düzeltili: Fulya Tükel
Dizgi: Serap Kılıç

ISBN 975-8440-94-2

© Mickey Spillane 1989-Dutton Plume (Penguin Putnam Inc.) /
Akcılı Telif Hakları Ajansı / Can-Yayıncılık Ltd. Şti. (1999)

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (2000)
Cilt: ZE Ciltevi

Mickey Spillane ÖLÜM TACİRİ

ROMAN

İngilizce aslından çeviren
AYŞE GÜL GÜRE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 - 292 55 00 Fax: 252 72 33

web sayfamız: <http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Özgün adı
The Killing Man

**MICKEY SPILLANE'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
KİTAPLARI**

KARANLIK YOL / *polisye roman*
ÖLÜM TACİRİ / *polisye roman*

Mickey Spillane, 9 Mart 1918'de Brooklyn'de doğdu. II. Dünya Savaşı'nda Amerika Birleşik Devletleri hava Kuvvetleri'nde öğretmenlik ve savaş pilotluğu yaptı. Bu yıllarda birkaç dergiye yazılar yazdıktan sonra uzun soluklu roman çalışmalarına başladı. O günden bu yana otuzu Mike Hammer polisiyesi olan otuz bir romana imzasını attı. 1989'da yayınlanan *The Killing Man*, 130 milyondan fazla sattı. 1995'te Edgar Allen Poe Ödülleri verilirken *Mickey Spillane*'e Büyük Usta Onur Ödülü verildi. Son kitabı *Karanlık Yol*, Mike Hammer maceralarına yedi yıllık bir ara verdikten sonra 1996'da yayınlandı. *Mickey Spillane*'in polisiye romanlarının yanında, iki tane de çocuk kitabı var.

BİR

Bütün ağırlığıyla Manhattan'ın üzerine çullanıp kenti yaşanmaz bir cehenneme çeviren günler vardır. Sanki bir çift görünmez mengene kenti kısıkaçları arasına almış da soluk almanız neredeyse olanaksızlaşana dek kenti sıktıkça sıkıyormuş gibi gelir insana. Bugün de işte o günlerden biriydi. Beşinci Cadde denen dehlizin öbür ucunda bir gök gürültüsü yankılandı. Gözlerimi kaldırıp Empire State gökdelenininin 71. katında ancak görünmeye başlayan gökyüzüne baktım. Yağmur kokusu alıyordum. Toz ve dumanla yoğunlaşana dek şu sıra sıra uzanan beton yığınlarının üzerinde asılı kalan ve kendini bırakınca da sıradan bir yağmura değil, sanki kentin terine dönüşen yağmurlardan birinin daha eli kulağındaydı.

Büromun bulunduğu binanın köşesine varınca yayalara yanan kırmızı ışığa boş verip sokağı geçtim, omuzlarımı kaldırıp koşar adım binanın kapısından içeriye daldım. Ben cumartesi günleri bürosuna gidip hafta sonları bile iş kovalayanlardan değilimdir, ama bu kez müşterimin –Velda'nın dediğine göre– bugün öğle saatlerinden başka zamanı yokmuş bana gelebilecek. Ve de –gene Velda'nın dediğine göre– ensesi kalın birilerinin adına görüşmek istiyormuş benimle.

Girişte iki kişi daha vardı asansörü bekleyen. Bunlardan biri çatı katında bürosu olan bir mimardı, öteki de köşe başındaki çörekçide çalışan çıraqlardan biri. Her ikisi de sıkkın ve cinleri tepelerine toplanmış gibi görünüyorlardı. Günün ağırlığı onları da etkilemişti besbelli. Asansör gelince hep birden içeriye girdik. Parmağımı uzatıp 8. katın düğmesine bastım.

Sıradan bir gün olsaydı, 8. katın koridoru da öteki koridorlar gibi öğle yemeğine koşuşan insanlarla dolu olurdu, ama şimdi bomboştu. Her zaman cıvılcıvcıvılcı olan koridorun bu ıssız görüntüsü, sanki girilmemesi gereken bir yere girmişim de kıyıya köşeye saklanmış birileri gözlerini dikmiş beni gözetliyorlar gibi bir tekinsizlik duygusu yarattı bende. Burada benden başka kimse yoktu. Tek yaşam belirtisi de, büromun kapısının altından sızan ışıktı.

Kapının kulpunu çevirdim; iterek kapıyı açtım ve bir tedirginlik duygusuyla olduğum yerde kalakaldım. Yolunda gitmeyen –hem de hiç gitmeyen!– bir şeyler varmış gibi gelmişti bana. İçerideki ölüm sessizliği bir çığlık gibi uzadı sanki. 45’liğim elimde, eğilerek kapının bir yanına sindim hemen. Kulaklarımı dikmiş dinliyor, gözlerimi dört açmış, bir hareket kolluyordum. Birkaç saniye sonra kafamı uzatıp içeriye baktım.

Velda masasında değildi. Not defteri açıktı. Devrilmiş bir bardaktan akan kahve masanın üstündeki kâğıtları ıslatmış, masanın yanından tıp tıp yere damlıyordu. Velda’nın duvarın dibine yığılıp kalmış bedenini görmem uzun sürmedi. Saçlarının altından sızan kan yüzünde kurumuş ve yüzünün yarısını, sarı-siyah renklere boyanmış iğrenç bir maske gibi kaplamıştı.

Odanın kapısı yarı aralıktı ve içeride biri vardı. Kapı aralığından ancak kolunun yarısını görebildiğim biri masamda oturuyordu. Kendime aldırılmaz görüntüsü vererek sanki hiçbir şey yokmuş gibi elimi kolumu sallayarak içeri girmenin sırası değildi. Şimşek gibi dalmam gerekiyordu içeriye. Onun için de kapıyı omuzladığım gibi, kurbanını –çevreye kan ve et parçaları saçarak– ölüme göndermeye hazırlanan, cehennem kaçkını bir iblis gibi dalıverdim odama. Ve de soluğum kesilip kalakaldım olduğum yerde. Gördüğüm kadarıyla biri bunu benden önce yapmıştı bile.

Yapışkan bantla koltuğuma sımsıkı bağlanmıştı adam. Ağzı da gene aynı bantla kapatılmıştı boylu boyunca. Yaşadığı dehşet, donuklaşmış bakışlarından okunabiliyordu hâlâ. Tarifsiz bir korkuyla ardına kadar açılmış gözleri, kucağında duran ve her birinin beş parmağı da en üst eklem yerlerinden ustaca kesilip uçları masamın üstünde, kesilmiş oldukları yerde bırakılmış ellerine dikilmişlerdi. Yüzü ve göğsü birkaç bıçak darbesiyle

boydan boya yarılmış, giysileri kurumaya başlayan kanla vıcık vıcık olmuştu.

Ama onu asıl öldüren, her zaman masamın üstünde duran ve üzerine gider makbuzlarını falan geçirdiğim, koskoca bir çiviyle bir altlıktan oluşan zamazingoydu. Pezevenğin biri çiviye geçirilmiş kâğıtları 15 santimlik koca çelik çividen çıkartıp masanın üstüne koymuş, çiviye adamın tam alnının ortasına dayayarak masamın üstünde duran, dosyalarım rüzgârdan falan uçuşmasını diye üstlerine koyduğum pirinçten yapılmış ağır bir yarı küreyle koca çiviye adamın beynine çakmıştı. Katil bir de not bırakmıştı, ama onu okuyarak zaman yitirmeye hiç niyetim yoktu doğrusu. Hemen dünyalar güzelimin yanına koştum.

Velda'nın kalbi çok hafif atıyordu, ama gene de atıyordu neyse ki. Saçlarını kaldırıp baktım. Kulağının üzerinde yumruk kadar bir şişlik vardı; bu kötü görümlü şişlik, yediği darbeyle yırtılan deriyi gererek yarmış, yarığın içini kanla dolu, dibi görünmeyen bir kara kuyuya çevirmişti. Hırıldar gibi soluk alıyordu bir tanem, yaşam belirtileri varla yok arasındaydı. Mantosunu asılı olduğu yerden kapıp üstüne örttüm, sonra ayağa kalktım ve gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkarak, beynimde uğuldayan kara öfkemin biraz dinmesini bekledim. Arkasından da telefon defterimden bir numara bulup çevirdim hiç zaman yitirmeden.

"Doktor Reede'nin muayenehanesi," dedi doktorun hemşiresi öbür uçtan.

"Ben Mike Hammer. Meg, Burke orada mı?"

"Evet, ama..."

"Beni dinle, Meg," diye sözünü kestim kadının. "Hemen bir cankurtaran çağır, Burke'e de hemen büroma gelmesini söyle. Hemen. Velda çok kötü yaralandı."

"Kaza mı oldu?"

"Hayır, biri saldırmış. Hırbonun biri kafasını patlatmaya kalkmış."

"Sakın onu yerinden kıınıldatmaya kalkma, Mike. Doktoru hemen oraya göndereceğim. Bu arada onu sıcak tutmaya..." Meg'in sözünü bitirmesini beklemeden telefonu kapattım.

Pat Chambers evinde değildi, ama telesekreterinden onu bürosunda bulabileceğimi öğrenmiştim. Polis merkezindeki santral kız adımı sorup beni hemen Pat'e bağladı. Dostum telefonunu açıp ben Yüzbaşı Chambers, der demez bir ceset torbası alıp hemen büroma gelmesini söyledim ona. Velda yanı başımda ölümle pençeleşirken ayrıntılara girmek istemediğim için de hemen kapattım telefonu.

Çaresizlik içinde kıvranıyordum. Yanına diz çöküp elini tutarak onunla konuşmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey de yoktu şu anda Velda için. Sevgili pisipisimin cildi ıpsıslaktı ve nabızı da zor duyuluyordu. Hani uykunuzda sizi peşinizden kovalayan ne idüğü belirsiz korku kaynağından kaçarken yeteri kadar hızlı koşmadığınız için duyduğunuz bir umutsuzluk, bir hırs vardır ya, tıpkı onun gibi bir sabırsızlık, bir çaresizlik hissediyordum ben de. Ben Veldamın -baldu tatlı Veldamın- yanı başında oturmuş, canı parmaklarımın arasından kayıp gider ve ben de elim kolum bağı olarak onu izlerken, köpoğlusunun biri de gittikçe uzaklaşıyordu bu suçu işlediği yerden.

Biri omzumdan yakalayıp geri çekti beni. "Hadi, Mike. İzin ver de Velda'ya bir bakayım," dedi bir ses yanı başımda.

Sesin Doktor Burke Reede'ye ait olduğunu kavrayıncaya kadar geçen bir saniye içinde dostum Reede'ye saldıracak gibi oldum, sonra sakinleştim. Yüzümdeki ifadeyi gören Reede kaşlarını çatarak, "Sen iyi misin, Mike?" diye sordu.

Tek söz etmeden başımı salladım, sonra, "İyiyim," dedim ve doktorun yolundan çekildim.

Vietnam Savaşı sırasında böylesine acil bir olayla baş edebilecek kadar deneyim kazanmış bir doktordu Burke. Meg'le birlikte öylesine bilinçli, öylesine hızlı hareket ediyorlardı ki, içimdeki çaresizlik duygusu azalır gibi oldu hemen. Daha rahat çalışınlar diye geri çekilirken aralarında ne konuştuklarını duymamaya çalışıyordum. Seslerinde umutsuzluk ve telaş taşıyan bir tonlama vardı çünkü. Cankurtaran ekibi de tam o sırada belirdi kapının önünde. Hastanın başında bir doktor olduğunu görmek kendilerini rahatlatmışa benziyordu. Velda'yı bin bir dikkatle sedyeye koyup dışarıya çıkarttılar. Burke de peşlerinden seyirtti.

Bütün bunlar olurken Meg önümde durarak olan biteni görmemi engellemiştir ustaca. Aklımdan ne geçtiğini de çok iyi biliyordu. Yaralı ve yanındakiler odadan çıkınca bana bir bardak su ve plastik bir ilaç kutusundan çıkarttığı bir hap uzattı.

Hayır, diye salladım başımı. "Sağ ol, Meg, ama hiçbir şey istemiyorum," dedim.

Hapı yeniden kutusuna koydu Meg. "Neler oldu burada, Mike?" diye sordu.

"Şimdilik bilmiyorum," dedim ve başımla odanın kapısına işaret ettim. "Git de içeriye bir bak."

Kapıya doğru ilerlerken yüzünde kaygılı bir ifade vardı Meg'in. Kapıyı açtı ve içeriye baktı. Meg gibi kaşarlanmış hemşirelerin böylesine bir tepki verdiğini hiç görmemiştım bugüne kadar. Amanın, diyerek eliyle ağzını örttü Meg. Korkunun sınırını aşır ürküye varmış gibi başını sallıyordu.

"Bize burada... bir..." diye kekeleydi.

"O çoktan ölmüştü," diye açıkladım kısaca. "Velda'ya hâlâ yaşıyordu. İçeridekiyle aynasızlar ilgilenirler."

Kapının önünden ayrılıp yanıma yaklaştı Meg. "Bu benim... ilk gördüğüm... cinayet," dedi alçak sesle. Gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Ağır ağır salladım başımı. "Yo, onu ben öldürmedim," dedim yavaşça. "Velda'ya kim vurduysa, onu da o öldürmüş."

İçeride rahatlamış gibi görünüyordu Meg'in. "Niye öldürmüşler peki, biliyor musun?" diye sordu.

"Henüz bilmiyorum."

"Ama polisleri çağırdın, değil mi?"

"Seninle konuşur konuşmaz," diye yanıt verdim, sonra başımla büronun çıkış kapısına işaret ettim. "Sen istersen işinin başına dön artık. Buradaki işlere ben bakarım."

"Ama doktor seninle ilgilenmemi söyledi bana."

"İnan bana bir şeyim yok benim. Olsaydı sana söylerdim. Polisler daha sonra Burke'le ve seninle konuşmak isteyeceklerdir tabii, ama şimdilik onlarla zaman yitirmene gerek yok."

"Bundan emin misin?"

Başımla onayladım. "Sen Velda'nın yanından ayrılma yeter," dedim kısaca.

"Doktor bir haber verir vermez seni ararım," dedi Meg.

Mickey Spillane

ÖLÜM TACİRİ

Mike Hammer, polisiye roman türünün en tanınmış, en sevilen tiplerinden biridir. Yazarı *Mickey Spillane*'i dünya çapında üne kavuşturan da 1947-1970 yılları arasında yazdığı ve baş kahramanı *Mike Hammer* olan romanlardır. *Mike Hammer* romanları, bu türün klasikleri arasında çoktan yerini almıştır. Yazar, tam yirmi beş yıllık bir aradan sonra *Ölüm Taciri* adlı bu kitabıyla kahramanını yeniden canlandırdı. *Mike Hammer*, bir cumartesi günü bir müşterisiyle görüşmek üzere bürosuna geldiğinde sekreteri *Velda*'nın saldırıya uğramış olduğunu görür. Kendi masasında ise hunharcı öldürülmüş bir erkeğin cesedi bulunmaktadır. Adamın on parmağı birden eklem yerlerinden kesilmiştir. Kısa bir süre sonra durumun sanıldığından daha karmaşık olduğu ortaya çıkar. Büyük miktarda kokain ticaretinin ve milyonlarca dolarlık bir alışverişin söz konusu olduğu bir olaya bulaşmıştır *Mike Hammer*. Katil, cinayetlerini sürdürmekte, öldürdüğü kurbanlarının parmaklarını kesmektedir. Soruşturma inanılmaz boyutlara ulaşır. İşin içine devletin en üst kademeleri de karışır. Çapkın, acımasız ve sert dedektifimiz, güzeller güzeli sekreteri *Velda* ve değişmez 45'liğiyle yine suçluların peşinde. Soluk soluğa okunan, heyecan, eylem ve şaşırtmaca dozu oldukça yüksek, hızlı bir serüven.

Kapakdaki fotoğraf: ANN ELLIOTT

ISBN 975-8440-94-2

9 789758 440948

<http://www.canyayinlari.com>